

Radvilaitė

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 14 (16)

1992 m. spalio mėnuo

Kaina 2 tl.

LIAUPIANT lietui, vis dažniau galvon lenda Jono Biliūno frazė „Atėjo ruduo, šaltas nelaimingas...“ 1863-

iųjų ruduo. Liūdnas ruduo po sukilimo numalšinimo.

Šių metų ruduo irgi daug kam nelinksamas, šaltas, alkanas, nors nei karo, nei sukilimo, nei žemės drebėjimo nebuvo. Šį rudenį daugelį jaudina klausimas — kaip reikės gyventi rytoj, kaip reikės išgyventi žiemą, kaip reikės išgyventi aplamą? Ir su kiekvienu kaunu pakilimu vis mažiau belieka optimizmo, vis daugiau problemų ir rūpesčių.

Ir „Radvilaitės“ redakcija prarado optimizmą — ji jau nebeteko pastutinių galimybių leisti laikraštį.

Jūsų, mielosios skaitytojos, pastaruoju metu už egzempliorių geranoriškai mokami du rubliai — lašelis laikraščio leidimo išlaidų jūroje. Ir jokių atvirukų spausdinimas nebegali jų padengti.

Taigi, labai gaila, bet mums tenka atsiseikinti. Gal visiškai, gal tik iki geresnių laikų, kada bet koks darbas, o šiuo atveju — laikraščio leidimas — duos ne vien nuostolius... Duok, Dieve, kad toks metas ateitų greičiau.

O gyvavo mūsų leidinukas daugelio Jūsų moralinės ir materialinės paramos dėka.

Kur surasti tokių gerų žodžių, kurie atlygintų dailininkei Butkevičienei? Visa, kas gražaus buvo išspausdinta mūsų laikraštyje, nupiešta jos ranka. Ačiū, mieloji Genute! Jūsų gera širdis, talentas dar ilgus metus tešviečia ir tešildo ištroškusių grožio ir gėrio.

„Radvilaitė“ spausdinusi uždaroji akcinė bendrovė „Litera“, jos vadovė Petronėlė Baranauskienė, spaustuvininkės Leokadija Gancevičiūtė, Barbora Banevičienė, kitos moterys įdėjo labai daug triūso, kad ir senomis mašinomis atspausdintas laikraštis būtų geras ir gražus.

Patį gausiausią ir nuolat didėjančią skaitytojų būrį „Radvilaitė“ surado Tyruliuose. Tai — ponios Reginos Andriulienės pastangų rezultatas. Jai aktyviai talkino ir Janina Vilutienė.

Laikraštį skaitė ir platino „Verpsė“ ir „Beržė“ dirbančios, Seduvoje, Baisogaloje, Vadaktuose, Liepiškiuose ir kituose miesteliuose bei kaimuose gyvenančios moterys. Už tai ačiū Reginai Savickienei ir Nijolei Maročkienei, Reginai Underytei ir Genovaitėi Survilienei, Janinai Stuknienei ir Adelei Morkienei... Ačiū Reginai Strigočkenei, Pranutei Kaz-

lauskaitėi, Genovaitėi Česienei, Irenai Zibaitienei, Aldonai Valterienei, Irenai Laužikienei, Zenai Škikūnienei... Ačiū kiekvienai, padėjusiai parduoti nors vieną „Radvilaitės“ numerį.

Motėrimis skirtą leidinį platinti padėjo ir keletas vyrų. Dėkingos! Ypač — spaudos kiosko savininkui ponui Edmundui Verpetinskui.

Ačiū visoms ir visiems, rašiusiems į „Radvilaitę“. Ypatingą padėką norisi pareikšti Vadaktų kunigui klebonui gerbiamajam Antanui Valantiniui — Jūs skaitėte jo gerus žodžius.

Redakcija po savo stogu buvo priglaudusi žemdirbių profsąjungą. Ačiū už jautią, svetingą kertele, ponia Germa Margaitiene!

Be jokios materialinės bazės, nekieno neremiamas ir nepalankomas, mažas laikraštukas vis gilėjančios ekonominės krizės sąlygomis išsilaukė beveik metus! Argi tai ne stebuklas? Ir šį, mūsų pilką kasdienybę kiek susildžiusį stebuklą sukūrėme mes su Jumis, brangiosios skaitytojos!

Ačiū Jums, ačiū, ačiū!

Ir — sudie...

O gal tik iki pasimatymo?

Duokdie, duokdie...

REDAKTORĖ

ŠVIESŪS PRISIMINIMAI

Jūs prisimenate Jaltą, kai mes žašele vaikščiojome tamsų rudens vakarą krantinėje? O eglių viršūnės žemai po kojomis, kai kėlėmės į kalnus prie Elbruso? O šiltą jūrą ir Avazovskio drobes Feodosijoje? Vynuogėmis kvepiančią Tuapsę? Almą Atą, Biškeką ir Jerevaną? Keliones, palikusias neišdildomų ispūdžių visam gyvenimui? Beveik visose lydėdavau jus, kaip tuometinio Šiaulių ekskursijų biūro neetatinę vadovę.

Dabar, retai susitikdamos, mes prisimename, kas buvo geriausia, gražiausia mūsų draugijos veikloje, ir būtinai — tas nuostabiąsias keliones. Prisimename su didžule nostalgija...

Bet, pasirodo, atsimename ne tik mes. Nepamiršo ir mūsų. Šiandieninė Turizmo firma „Šiauliai“ kiekvienam buvusiam neetatiniam vadovui parengė didelį siurprizą — kvietimą į Pasaulinės turizmo dienos minėjimą: „prie arbatos puodelio prisiminsime buvusias keliones“. Neįtikėtina!

Viskas taip ir buvo, kaip žadėjo kvietimas, netgi daugiau — geranoriškai organizatoriai negalėjo išsivaizduoti, kokia tai bus šventė sukviestiesiems!

Ruduo dovanojo auksinę dieną ekskursijai į Saulės mūšio vietą. Nulenkėme galvas Kryžių kalneliui.

Prie kavos puodelio firmos darbuotojai nuoširdžiai pasveikino visus etatinius ir neetatinius ekskursijų ir grupių vadovus, turistus, palinkėjo jiems dar įdomių kelionių, geros

kloties gyvenime, dangaus palaimos jų namams.

Vakare šventės dalyviai ir jų šeimų nariai gavo nemokamus bilietus į teatrą, į Pavelo Vežinovo „Dorotėja ir Antonijų“.

Rudens rožės firmos direktorei Elenai Penkauskienei vargu ar galėjo išreikšti visų mūsų dėkingumą už tokią nuostabią šventę.

Mes daug keliavome, mes daug pamatėme. Mus iki šiol tebesieja tolimų kraštų ilgesys ir gražūs prisiminimai. Jie mus šildo ir šildys — net ir pačią nykiausią, pilkiausią kasdienybės valandą.

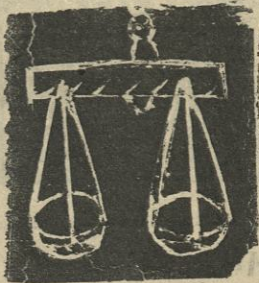
A. CĖSNULEVICIENĖ

LAUKSIME JŲ „LAUKINĖS ROŽĖS“

Dar tebeverkiame su turtuoliais ir Marijana. Neseniai turėjome progos pamatyti per televiziją, kaip Veronika Kastro svečiavosi Maskvoje. Sis jos vizitas ir filmo apie viešnagę sukūrimas atsiėjo apie 4 milijonus rublių. Visas išlaidas padengė „Ostankino“ telekompanija, firmos „Pirin-filmz“ ir „Intervideokommers“.

Ateinančių metų pradžioje Ostankinas pradės rodyti 190 serijų filmą „Laukinė rožė“, kurio pagrindinė herojė — įdomaus likimo neturtingą merginą — irgi vaidins Veronika Kastro. Jos vyrą — Guljelmą Kapetiljį („Turtuoliuose“ — Betito).

SVARS- TYKLĖS

RUGSEJO 23 — SPALIO 22

(Pagal Rytų horoskopą Svarstyklės spalio 16 — lapkričio 14)

Vyrai — mylintys, atidūs, patyrimą turintys partneriai. Jausmingi, gerų manierų, mokantys skoningai rengtis ir patraukiantys priešingos lyties atstovus. Jų aistra lengvai užsiplieskia ir taip pat lengvai užgesta. Lengvai leidžiasi į kompromisus. Kartais tingūs meilėje ir pernelyg praktiški.

Moterys inteligentiškos, taktiškos, kuklios ir kantrios. Labai mėgsta gražiai rengtis, domisi muzika, šokiais, restoranais, klubais. Stengiasi visur pirmauti. Emocionalios ir ekstravagantiškos, visada pasirengusios

atleisti ir užmiršti.

Svarstyklių ženklų spalva — balta, akmenys — baltasis koralas, deimantas, bespalvis berilas.

Spalio mėnesį gimusių akmuo — akvamarinas, opalas.

Jeigu žmogus gimęs po Venera (Svarstyklių žvaigždyne), jo laimingas akmuo — skaidrusis oranžinis korundas.

SKORPIO- NAS

SPALIO 23 — LAPKRIČIO 21

(Pagal Rytų horoskopą Skorpionas lapkričio 15 — gruodžio 14)

Vyrai ūmūs, veržlūs ir temperamentingi, meilėje nepaprastai aktyvūs. Savikritiški, bet nekenčia, kad juos kritikuotų kiti. Retai keičia po-

žiūrius ir įsitikinimus, simpatiški, greitai prie visko pripranta, rūpinasi šeimos prestižu. Daugelis iš jų pirmenybę teikia uždaram gyvenimui su mylimąja.

Moterims gyvenimas malonumo teikia tik tada, kai jų partnerio meilė joms tikrai didelė. Gali netikėtai pakeisti prisirišimo objektą, nežiūrėdamos į mylimojo jausmus. Maksimalistės, bet savo elgesį lengvai kontroliuoja. Gyvenime kantrios, meilėje karštos. Emocionalios ir dažnai priklauso nuo savo jausmų ir polinkių. Būityje norintys harmonijos vyrai turėtų vengti tokių partnerių.

Skorpiono spalvos — ruda, tamsiai raudona, akmenys — heliotropas ir malachitas.

Lapkričio mėnesį gimusių akmenys — topazas, tigro akis, Jaučio žvaigždyne — hiacintas.

ŠAULYS

LAPKRIČIO 22 — GRUODŽIO 21

(Pagal Rytų horoskopą Šaulys gruodžio 15 — sausio 13)

Vyrai mėgsta laisvę ir nepriklausomi. Su tokiais sunku, jeigu jūs pavydai ar turite stiprų savininko jausmą. Jų pagrindinis principas — draugauti su visais, jiems įdomus gyvenimas už šeimos ir namų sienų. Plataus akiračio, tiki sėkme, mėgsta dalykines išvykas, nuotykius. Domisi finansinėmis ir socialinėmis problemomis, pagal tai pasirenka sau draugus ir mylimąsias. Siaurame rate labai atviri. Juos aplinkiniai vertina.

Moterys daugiausia dėmesio skiria namams, atidžios partneriui, ramios, protingos, mandagios ir švelnios. Į gyvenimą žiūri realistiškai, pareižingos, bendraujant labai malonios, nors kartais impulsyvios. Vertina jumorą, mėgsta linksmai praleisti laiką.

Saulio ženklų spalva — skaidri mėlyna, akmenys — turkis, mėlynas topazas.

Gruodžio mėnesį gimusių akmenys — cirkonas, turkis, po Jupiteriu (Šaulio žvaigždyne) — safyras arba lazuritas.

MINTYS IS MALDOS

VIEŠPATIE, SUSTIPRINK MANO VILTĮ!

Pats bulviakasis, o kilogramas bulvių turguje — 20-25 rubliai. Maišiukas — tūkstantis! Valstybinėse paruošose žiemai jų supirkta daug mažiau, negu reikės. Tačiau aš viliuosi, kad nors duonos ir bulvių ant savo stalo turėsiu.

Jau per pačius vasaros karščius valdžios vyrai visus gąsdino, kad Rusija užsuktanti naftos, dujų „kranelius“ ir mes rudenį, žiemą liksime be šilumos, dujų, karšto vandens. Tačiau aš viliuosi, kad mano kambaryje ir žiemą vandens čiaupas neužšals, tad galėsiu lediniu vandeniu prasiplauti nors akis, visais turimais šiltais rūbais apsimituriavusi, ant iš palėpės ištraukto „kerogazo“ ar šimtus kartų pa-brangusios elektros prietaiso išsivirti arbatos.

Niekada Lietuvoje nebuvo tiek daug valdininkų, kaip šiandien. Niekada jie nebuvo tokie abejingi kitų rūpesčiams, vargams, skausmui. Niekada nebuvo tokie išulūs, taip begėdiškai netiesė delno kyšiu. Tačiau aš viliuosi, kad atsiras sietas, kuris atskirs sveikus grūdus nuo skalsių.

Didieji valdžios vyrai ragina visus susiveržti diržus. Be abejo, reikės. Tačiau aš viliuosi, jog teks susiveržti, nors gal ir ne savo noru, ir tiems, kurie per pastaruosius metus taip „išiganė“, kad jų sveikata ir sotumu trykštą veidai vos betelpa į televizoriaus ekraną.

Didžioji dalis Lietuvos piliečių galutinai nusivylė savo demokratiškai išrinktais deputatais, parlamentu, vyriausybe, jos vadovais. Nieko gero nelaukia ir iš naujų rinkimų. Tačiau aš viliuosi, kad per daugelį amžių įvairių grobikų nepasmaugta, nenumarinta lietuvių tauta išvers ir šiandieną, suras savyje jėgų, sveikos nuovokos ir proto išsitrinkti į Seimą tokius žmones, kurie ir savo artimą mylės ne mažiau, kaip patys save.

VIEŠPATIE, SUSTIPRINK MANO VILTĮ!

J. M.

„Radvilaitė“ išleido

1993 METŲ
KALENDORIŲ.

Netrukus pasirodys
L. Veseckienės parengta
G. Butkevičienės iliustruota knygelė

„ŠVENČIŲ STALUI“.

PAGALIAU, prisipažįstu, aš labai bijojau, kad vėl nebūtų taip... O dabar tikra. Nors po širdim jo dar nejaučiu, bet žinau, įsitikinusi, kad jis yra. Yra! Mano ir Vygio. Teisėtas, tikras, nekombinuotas!

Kitai negalėjau. Kai įsitikinau, kad su Petru vaikų neturėsiu, negalėjau praeiti pro jokią mažylį, jo nepaglosčius, nepakilojus, nepabučiavus... O paskui pradėjau visų vaikų ir jų motinų neapkęsti. Ir kuo toliau, tuo labiau... O gyventi su tokia nežmoniška neapykanta negalima.

Vygis, atrodo, būsimoju kūdikiu nelabai džiaugiasi. Nieko nuostabaus, Kas lengvai ateina — nevertinama:::

JONAS ČESNULEVIČIUS

PASKUTINIS RYTAS, PIRMAS RYTAS

Petras, aišku, būtų pats laimingiausias žmogus pasaulyje. Atsimenu, gerai atsimenu, kaip pirmąją naktį jis mane mylavo ir į ausį šnibždėjo apie būsimą gyvenimą, vyriausiąjį... Ir vardus buvo parinkęs: jeigu duklė — Kristina, pagal savo motiną, jeigu sūnus — Tomas, kaip mano tėvas... Jie labai sutarė. Kai jis mirė, Petras baisiausiai pergyveno. Ech, Petrai, Petrai... Kaip mes gražiai pradėjom!..

KAI su ja susipažinau, buvau jau beveik senbernis: be ketverių trisdešimt. Susitikom mano bendradarbio sūnaus vestuvėse. Ji man istrigo iš pirmo pamatymo. Nepasakyčiau, kad labai graži. Pagražėjo vėliau. Bet miela, paprasta, ne pamaiva. Matėsi, kad turi skonį, tik galimybių puošti nėra. Augo didelėje šeimoje: keturi vaikai. Ir visos dukterys. Kol vyresnės išleido, tėvai visai nusistekeno. O Irena ant nuosavų kojų vos pradėjusi stotis: tik pusmetis, kal, baigusi vidurinę, pradėjo sau duoną pelnytis.

Kuo aš jai patikau, iki šiol nežinau. Sokėjas iš manęs menkas, pliaukšti niekus, idomumo dėlei merginoms sukti galvos nemoku, o ir amžius nebe tas... Bet susiuostėm. Pradėjom susitikinėti, vaikščioti į kinus, gastrolėms atvažiuojančius teatrus. Taip pravaikščiojom beveik metelius, ir kai pasiūliau susimetrikuoti, ir ji, ir tėvai tai sutiko kaip savaime suprantamą dalyką.

Atšventėm vestuves. Pinigo susidėjęs turėjau, bet apsiėjom kukliai. Buvo jos giminės, pora draugų, keli mano bendradarbiai. Maniškių nieko nėra. Tėvas mirė dar okupacijos metais, sesuo, vyresnė, ištekėjo už kažkokio perėjūno ir išvažiavo. Gyveno Kazachstane, paskui kažkur Urale, galiausiai nusibeldė į Sachaliną ir dingo be žinios... Ir dabar mane retkarčiais aplanko tik svetimi: buvę bendradarbiai, profsąjungos pavesti... Nėra Irenos tėvuko, jis bū-

tų atvažlavęs, nors mes dabar jau ir ne giminės... O iš tikrų giminių tai net nežinau, kur jie. Mirus motinai, mane su seseria pasiėmė teta. Savų turėjo dvi dukteris ir sūnų. Krapštėmės nedideliame ūkelyje. Paskui susikūrė kolūkis, vėliau iš kelių padarė tarybinį. Jame iki armijos ir dirbau. Išsimokiau. Po armijos pasidaviau į miestą. Pradėjau garvežio kūriku, mašinsto padėjęju. Po ketverių metų pasiuntė į Kauną, mašinistų mokyklą. Visą laiką darbas, darbas, darbas... Sunkus, atsakingas, ir dieną, ir naktį, ir per šventes... Nebuvo kada nel pas gimines nuvažiuoti, nei apie merginas suktis. Dažnai pagalvoju, kad jeigu

ne Irena, taip ir būčiau likęs vienas. Ar nebūtų buvę geriau? Gyvenčiau sau ramiai, be rūpesčių, be širdies skausmo... Geriau išvis neturėti, negu gauti, o paskui nustoti... Bet nel Būčiau taip ir nežinojęs, kas yra laimė. O su Irena buvau laimingas. Tikrai laimingas. Ir niekas iš mūsų abiejų nekaltas, kad ta laimė buvo trumpa...

VISI sako, kad man ne telegrafiste dirbti, o armijoje viršila. Labai jau valdinga. Aš ar pati pastebiu, kad su metais vis labiau mėgstu komanduoti. Tai vis Petro įtaka. O buvau visiška avelė. Viskas seserims, viską jos tvarkė, aš buvau kaip kampininkė. Ir rūbai, ir apavas man, kas jų išaugta, atsibodė, nebemadinga. Tik pas Petrą pasijutau savarankiška, nuo nieko nepriklausoma. Ką norėjau, kaip norėjau, taip dariau. Ne, ne viską, žinoma. Kas buvo galima, ką reikėjo. Petras tylus, lėtas, niekada kategoriškai nieko neliepdavo, nieko neuždrausdavo. Kai ką nors sugalvodavau, pasiūlydavau, jis visada sakydavo: manai, kad reikia šitaip? Pagalvokim, pasitarkim. Pasvarstydavom, parokuodavom, ir visada viskas gerai išeidavo. Protingas! Ir kodėl nepaklausiau, kai jis tą vasarą mane įkalbinėjo dar kartą bandyti laikyti egzaminus į institutą?.. Pabijojau. Vieną kartą jau susikirtau, bet metus daug kas pasimiršo, be to, tik po vestuvių vėl išsiskirti...

Ol.. Jeigu žmogus žinotų ar bent numatytų savo ateitį! Tikrai, ar būčiau tekėjusi už Petro, jeigu būčiau žinojusi, kuo viskas baigsis?.. Būčiau! Juk tokia, kokia dabar esu, tapau tik jo dėka. Gaila, kad jis neturėjo sąlygų mokyti, baigė tik septynias. Iš jo būtų galėjęs išeiti puikus ne vien mašinos, bet ir žmonių vadovas... Su juo pragyventų metų aš nesigailiu. Jie man neprajejo veltui.

Kažin, kas jam yra? Reikėtų nuvažiuoti pažiūrėti. Mes, nors ir svetimi dabar, bet ne priešai. Gyvenome gražiai ir išsiskyrėme gražiai. Jis juk nieko artimo neturi... Reikėtų. Bet kada? Dabar važiuoti neišeina: į ką panašu — tik po vestuvių lėkti pas buvusį vyrą... Vėliau? Kaip aš jam pasirodysiu pilvota. Atseit, žiūrėk: nu negalėjai, o kitas... Matai, Petrai, nėra kaip. Tu pats supranti.

JAU švinta, o sąmonėje vis dažniau atsiranda juodos properšos. Artėja visiška tamsa... Ką gi. Visur turi būti lygsva- rė. Savo gyvenime nuovijau ne vieną vėžį, o dabar jis mane...

Bet saulėtekio, atrodo, sulauksiu. Nors koks skirtumas. Vienu rytu daugiau ar mažiau. Tai esmės nebekeičia. Jeigu ne šiandien, tai rytoj...

Kas nors iš čia paskambins į depą ir praneš, kad toks ir toks jūsų darbuotojas mirė. Atvažiuokit pasiimti

APSAKYMAS

lavono. Ne, pasakys: mirusiojo, o gal — palaikų. Nors medikai ceremonytis, švelnių išsireiškimų ieškoti nemėgsta.

Iš depo atsiųs sunkvežimį su kars- tu. Profsąjunga nupirks. Daugiau nėra kam. Jos nenuskriausiu. Savo testamente aiškiai pasakiau, kad visas išlaidas, susijusias su mano laidotuvėmis, padengtu iš mano likusio indėlio taupomojoje. Visa kita palieku šeimininkei. Gera moteriškė, sunkiai gyvena: vaikų daug, o vyras netikęs.

Tai gi. Parveš mane, nupraus, nuskus, aprengs nauja uniforma. Pašarvos depas raudonajame kampelyje. Kaip Kasputį, Jušką. Žmonės užeis, pažiūrės, paklaus, kiek man metų, nuo ko miriau, padūsas: ale dar visai nesenas. O kas pažįsta, palinguos galva: matai, kas iš jo beliko — kaulai ir skūra. O vyras buvo kaip meška...

O paskui nugabens į kapines. Kur jos yra, net nežinau. Mūsų dūdorai, be abejo, pūs triūbas. Ir gi ne už ačiu. Jiems taip pat paskirta apvall sumelė. Galės išgerti po šimtgramį į...savo sveikata. Kas nors iš viršininkų ir kalbą pasakys. Aišku, gražią. Juk apie mirusį arba gerai, arba nieko...

Paskui supils gelsvą kauburėlį. Duobkasy kas tuvo kotu išpaus kryžių, palydėjusieji padės pora vainikų, visi išsiskirstys ir greitai užmirš...

Tai va. Gaila, nebuvo su kuo pasitarti, bet manau, kad visi mano žemiškieji reikalai neblogai sutvarkyti.

Galima būtų užmigti, bet nenoriu. Viską reikią sutikti atviromis akimis.

JAU visai šviesu. Reikia numigti, nes rytoj daug reikalų. Seimininkauja mama su Sta- se, bet jų nepžiūrėk, tai velniai- (Nukelta į 4 psl.)

PASKUTINIS RYTAS, PIRMAS RYTAS

(A'kelta iš 3 psl.)

žin kaip sutvarkys. Po pietų festivalis baigsis. Tegul visi kraustosi. Gana — dvi dienas paūžė. Namai — kaip po žemės drebėjimo.

Antradienį būtinai nueisiu į moterų konsultaciją. Anksčiau nebuvo kaip: vyro nėra, o... Dabar — kitas reikalas. Susidarysiu dietą, dienos režimą ir kuo griežčiausiai jų laikysiuosi. Kūdikis turi gimti sveikas. Dieve, kaip aš jį mylėsiu! Aš jį jau dabar myliu. Nesvarbu, berniukas

ar mergaitė! Juk jis — visas mano gyvenimas...

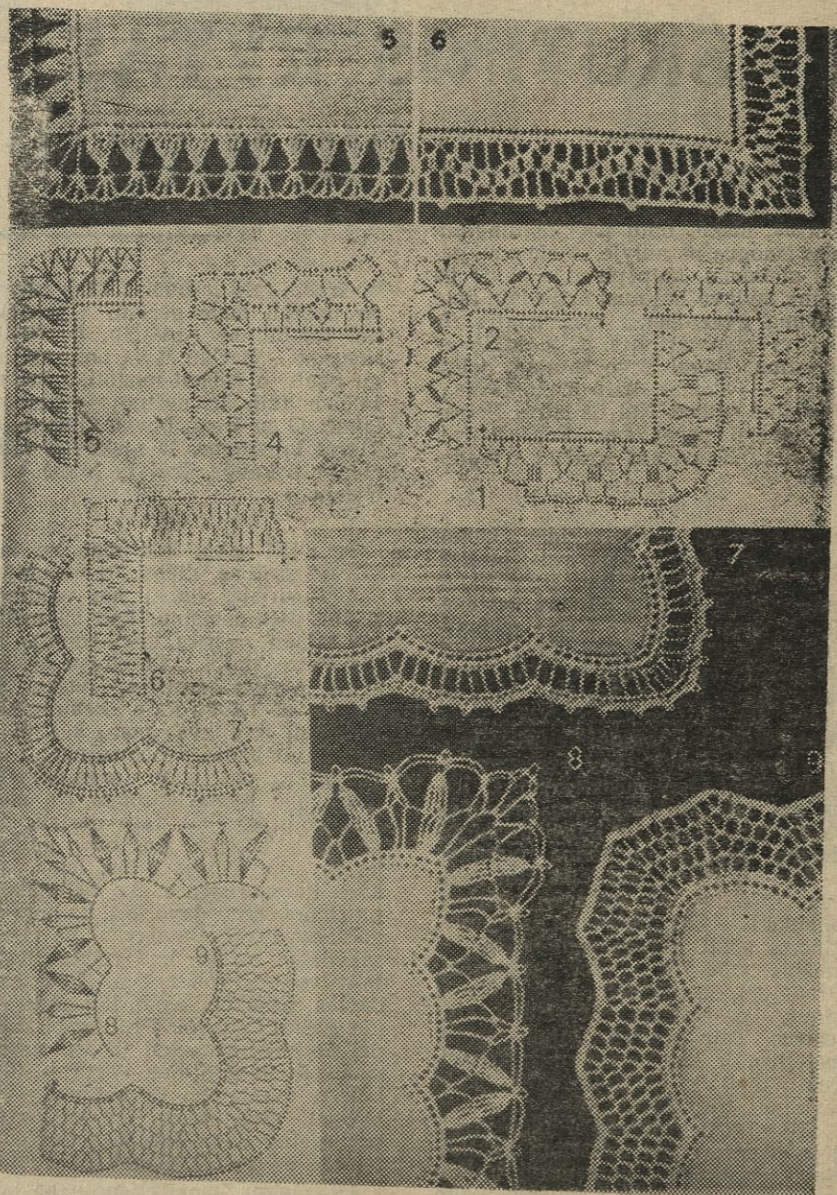
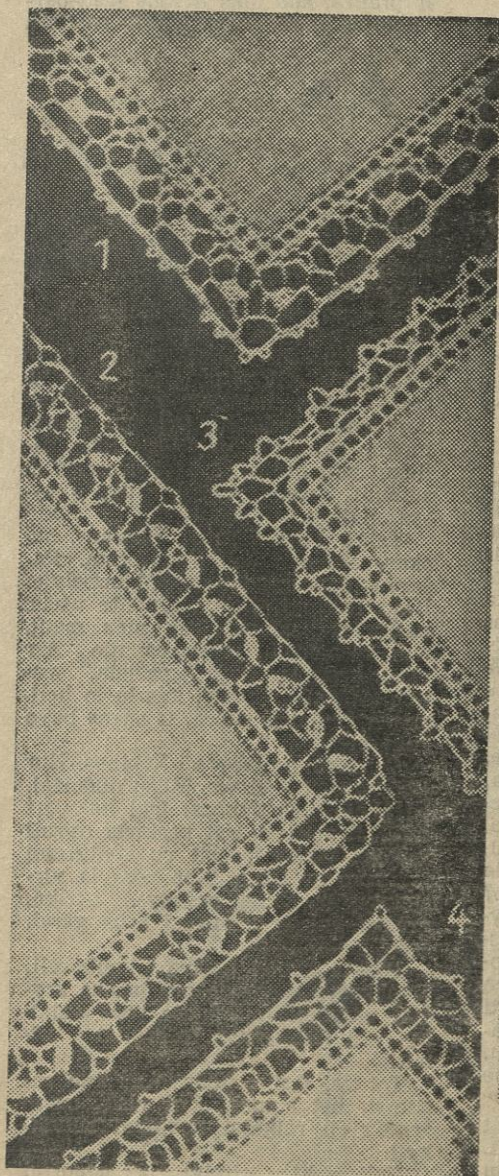
O iš Vygio padarysiu žmogų. Pirmiausia jis išeis iš tų kelių. Irgi mat darbas. Brigadininkas, kaipgi, o tos algelės — kiek katinas priverkė. Jam, žinoma, gerai: kiek ten dirba, kiek ne, o susitaria su koku šoferiu, pametėja kokį sunkvežimį žvyro besistatančiam, ir yra puslitrinis. Ir gurkšnoja sau, ant pakelės griovio krašto susėdę. Namu grįžta jau sutemus. Ir beveik kasdien: kai-

muose dabar labai daug kas statosi. Eis į gamyklą. Nieko, kad jokios specialybės neturi. Galės keletą mėnesių mokiniu pabūti. Išsiversim. O tekintojas — rimta profesija.

Pagaliau, atrodo, ir naktibaldos sugulė. Kur jau — teka saulė. Reikia verstis ant dešinio šono ir miegoti. Akys tiesiog lampa... Na, miegokim. Čiučia liūlia, mano mažyti...

TEKA saulė. Liepos viršūnė jau apšviesta. Dabar pats saldžiausias miegas... Mane irgi emė marinti... Miegot, miegot... Silpna... A... Oro, oro trūksta... Irenal.. Rene... Ren...
1974 m.

AUKSARANKĖMS

Įvairių spalvų siūlais apsinerkite nosinaites. Skiaučių galite pasidaryti, sukarpę kad ir senus vyriškus marškinius.

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“.
SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. CESNULEVICIENE

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio UAB „Litera“. Užsakymo Nr. 1524.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė Nr. 8, tel. 5-10-93. Skambinti darbo dienomis 11—12 val.